

JEG BEGYNDTE SÅDAN SET BARE AT GÅ

KIM FUPZ AA NÁM

NOVELLER FOR UNGE

ÚTLÁNID

RAFTEHEGN

Rafterne kom om torsdagen, og jeg havde lovet min far at hjælpe ham, han var sikker på vi kunne knalde det hegn op på en lørdag. Jeg ville få penge for det. Stolperne havde min far sat sidste weekend, sammen med min farbror, de havde dyppet enderne i tjære og støbt dem ned i huller med noget cement. De var trykimprægnerede.

»Det bliver godt,« sagde min far. Jeg sagde bare ja. Vi stod og skubbede og sparkede lidt til rafterne, de havde smidt dem af i indkørslen, en ordentlig bunke, granrafter med bark, min far kunne godt lide at den slags så naturligt ud.

»Det falder i med naturen,« sagde han og pillede i noget bark og snusede til sine fingre. »Det bliver en smuk farve med tiden.«

Min mor var ikke med på hegnet, dit hegn, sagde hun til min far når de hakkede på hinanden om det, dit hegn.

»Vi bliver glade for det,« sagde min far. »Alle de idioter der glør ind i vores have.«

Idioterne var folk med hunde der gik tur på marken, vores grund lå i den yderste række, og man kunne se lige ind i vores have ude fra grusstien. Mange af de andre haver ved siden af vores havde allerede fået sat hegn op, de fleste købte bare de færdige fag i Bauhaus og gav dem maling eller bejdse.

»Vi skal have et rigtigt hegn,« sagde min far. »Raftehegn er rigtigt hegn.«

»Nå,« sagde min mor, ikke andet. Hun var kommet ud med en trøje om skulderen for at se på bunken af rafter. Hun frøs og holdt om sig selv med begge arme. De så ikke på hinanden.

»Det bliver godt.« Han løftede på en rafte, vejede den i hænderne, holdt den som en lanse og rakte mig den. Jeg anede ikke hvad jeg skulle med den og lagde den tilbage.

Min mor gik ind igen uden at sige mere.

»Haha,« sagde han. Jeg ved ikke hvad det sjove var.

Vi startede tidligt lørdag morgen med at spise morgenmad sammen, min far havde taget sit sædvanlige arbejdstøj på, en gammel T-shirt og de brune bukser og så den der vatterede jakke med lynlås min mor ikke brød sig om. Jeg havde mit sædvanlige på. Han var i højt humør, men sørgede for at tale lavt, min mor sov endnu.

»Det er godt du er med mig,« sagde han mens vi tog arbejdshandsker på. »Du er med på hegnet.«

»Nåja.« Jeg smilede og gjorde det jo kun fordi jeg gerne ville tjene pengene.

Vi gik ud til bunken og begyndte at slæbe rafter hen til skellet og stolperne, han havde købt en masse galvaniserede søm og en ny hammer så vi havde en hver, han tog selv den nye, jeg fik den gamle. Rafterne skulle sættes på skrå eller hvad man siger, den ene ende skulle sømmes på indersiden af stolpen, den anden ende på ydersiden af næste stolpe, det forklarede han mig meget møjsommeligt og holdt en rafte mellem to stolper for at vise mig det også.

»Jeg har fattet det,« sagde jeg.

»Det bliver godt,« sagde han igen.

Jeg gad ikke svare på det mere.

Han sagde: »Vi arbejder fra begge sider, du går ud og holder mens jeg slår sømmet i min ende, så er der hold på den raffe, og du sømmer din ende fast, og jeg gør næste raffe klar imens.«

Det lød fornuftigt.

»Jeg har sgu tænkt over det,« sagde han og havde allerede lidt klar snot i overskægget. Jeg prøvede at lade være med at kigge på det, heldigvis tørrede han sig under næsen.

Så gik vi i gang. Rafterne var tykkere i den ene ende så man skulle vende dem omvendt af den forrige, og jeg havde problemer med de tykke ender, jeg kom til at slå sømmene skæve før de var helt i, og jeg måtte trække dem ud og starte forfra.

»Du må lige ind i kampen,« sagde han.

»Jeg er inde i kampen,« sagde jeg.

Lidt efter slog jeg mig over fingrene, virkelig slog mig, jeg fik tårer i øjnene og måtte gå lidt væk, han spurgte om jeg var okay, og jeg sagde at det var jeg. Vi kom videre og pludselig var det som om det

begyndte at køre for os, vi tampede de søm ind, og der kom virkelig nogle rafter op, bang, bang, bang.

»Første fag,« sagde han og gik tilbage i haven og kneb øjnene sammen, sikkert for at forestille sig resten. Vi kørte på, jeg slog mig over fingrene igen, men ikke så slemt, det var okay når det sådan skred fremad, det lugtede af harpiks og bark, og vi blev hurtige til lige at dreje rafteren når vi lagde den op, lige mærke hvor den lå bedst.

»Det er sgu natur,« sagde han. »Der er ikke to der er helt ens.«

Vi kørte indtil frokost og var næsten halvejs. Vi smed jakkerne, satte træskoene og børstede det værste af i bryggerset og gik ud i køkkenet til min mor.

»Nu skal vi have noget i skruitten,« sagde min far.

»Altså.« Min mor pegede ned.

Vi havde drysset splinter og smulder på gulvet, min far prøvede at være sjov, han sagde: »Sådan er det når man laver et raftehegn.«

Min mor mumlede noget jeg ikke kunne høre og gik ud af køkkenet, min far råbte efter hende: »Ikke det der, vel? Ikke det der i dag, vel?«

Hun svarede ikke, hun gik ind i soveværelset, han prøvede at lade som ingenting, hev madvarer ud af køleskabet, jeg satte et par tallerkener frem og sagde noget om rafterne. »Bare der er nok.«

Han svarede ikke, han tog rugbrødet ud af paken og begyndte at smøre løs, han smurte og smurte, jeg lagde noget pålæg på, og han havde allerede smurt for mange, men han smurte flere.

»Vi kan godt blive færdige i dag,« sagde jeg.

Så smed han kniven og gik ud, jeg hørte ham slå døren op ind til soveværelset, jeg hørte ham knalde den i, jeg hørte ham råbe noget af det sædvanlige, jeg hørte da hun faldt og da hun begyndte at græde. Så blev der stille, han kom ud i køkkenet igen og var helt rolig.

»Vil du have rødbeder på leverpostejn?« spurgte han.

Jeg nikkede.

»Jeg skal også have rødbeder.« Han snøftede og vi gjorde madderne klar, han sagde at han vist havde smurt for mange, og jeg kunne ikke høre noget derinde fra mere. Vi spiste uden at tale meget, han kig-

gede lidt i avisen imens. Jeg kunne høre hans kæber arbejde, hans tænder slog mod hinanden.

Så slog han i bordet med flad hånd og rejste sig, og jeg fulgte efter ham ned gennem gangen, vi gik lige forbi soveværelset, der var ikke noget at høre, vi tog jakkerne og træskoene på, vi gik ud til hegnene igen.

»Nu skal der ske noget,« sagde han og så gik vi i gang igen. Og så sømmede vi ellers. Bang, bang, vi holdt en enkelt pause hvor jeg drak vand, og han røg og så på de rafter vi havde sat. Så nikkede han til mig og vi gik i gang igen, og det begyndte virkelig at ligne noget, vi ville blive færdige, der var rafter nok, jeg var øm i armen, men havde fået et godt sving i hammen, jeg lod vægten arbejde som han havde vist mig, flere gange fik jeg mine søm i på tre slag.

Da vi var kommet godt i højden på sidste fag begyndte det at mørkne så småt, jeg kunne akkurat se hen over den øverste rafte lidt endnu, han var gået hen for at hente de sidste rafter vi skulle bruge, jeg stod og gloede ind på vores hus, og så opdagede jeg skyggen i soveværelset, hun stod derinde og havde ikke tændt lys, hun så ud på os, og jeg tænkte

på hvor længe hun havde stået sådan. Jeg ved ikke om hun kunne se mig, det var som om hun kunne, det var som om vi så på hinanden og ikke kunne komme fri.

Så var han tilbage og smed næste rafte op, bankede enden ind så den flugtede med den forrige, og jeg holdt den til. Så gjorde vi os færdige. Jeg blev ved med at se hende for mig, se den der skygge.

»Hov, der røg du sgu ud i kulden,« sagde han og grinede. Jeg var endt uden for hegnet. Vi stod et øjeblik på hver side uden at sige noget, jeg kunne ane bevægelse i de tynde sprækker mellem rafterne, han gik lidt frem og tilbage.

»Kommer du?« spurgte han og lagde en hånd på overkanten af hegnet, det betød vel at jeg skulle klatre over og ikke gå hele vejen udenom. Han gentog det: »Kommer du?«

Jeg vendte mig og gloede ud over markerne, den grønne bræmme hvor skoven begyndte, jeg kunne se helt ud til motorvejen, bilernes lygter, små langsomme lys i det mørke der var på vej, folk der skulle andre steder hen.